

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2019, č. j. 73 A 79/2017 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se podanou kasační stížností domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (žalovaného) ze dne 20. 10. 2017, č. j. KUJI 75742/2017, sp. zn. OOSČ 698/2017 OOSC/245, ve věci dopravního přestupku žalobce.

[2] Rozhodnutím Městského úřadu Velké Meziříčí (správního orgánu I. stupně) ze dne 5. 4. 2017, č. j. DOP/14473/2017-vasu/7149/2016-vasu, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti dne 29. 11. 2016 v 13:43 hod. při řízení osobního automobilu AUDI, reg. zn. X, na 153. km dálnice D1 ve směru na Prahu, když mu v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h byla silničním rychloměrem PolCam PC 2006 naměřena rychlost 153 km/h po odečtení odchylky měřicího zařízení (před odečtením 158 km/h).

Žalobce tak překročil nejvyšší povolenou rychlost o 23 km/h a porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 1600 Kč a povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které ani po výzvě nedoplnil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2017, č. j. KUJI 46045/2017, sp. zn. OOSČ 382/2017 OOSC/142, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc mu byla vrácena k novému pojednání s ohledem na odůvodnění uložené sankce.

[4] Novým rozhodnutím Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 18. 8. 2017, č. j. DOP/32266/2017-vasu/7149/2016-vasu (dále též „rozhodnutí o přestupku“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání stejného přestupku a byla mu dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích opět uložena pokuta ve výši 1600 Kč a povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[5] Žalobce proti rozhodnutí o přestupku opět podal blanketním odvolání. Výše uvedeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 10. 2017, č. j. KUJI 75742/2017, sp. zn. OOSČ 698/2017 OOSC/245, bylo jeho odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí o přestupku bylo potvrzeno, neboť správní orgán I. stupně se v dostatečné míře vypořádal s vadami odůvodnění uložení sankce, které mu byly vytýkány.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud především neshledal důvodnými námitky žalobce týkající se provedeního měření. Mezi stranami nebyl rozpor v samotném způsobu měření rychloměrem PolCam, tedy že se jedná o měření rychlosti měřicího vozidla, a proto musí být mezi měřeným vozidlem a měřícím vozidlem policie po dobu měření udržována konstantní vzdálenost, resp. že se vozidlo policie nesmí během měření přibližovat k měřenému vozidlu. Žalobce především tvrdil provedení měření v rozporu s návodem k obsluze, krajský soud však shledal, že neprovedení návodu k obsluze s ohledem na shodu stran na způsobu měření nebylo pochybením, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány se dle krajského soudu vypořádaly s argumentací žalobce, který srovnával obrazový záznam ze začátku a konce měření změřením velikosti vozidla žalobce pomocí pixelového pravítka, neboť vyslovily vlastní hodnocení videozáznamu z rychloměru jako důkazního prostředku. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015 – 25 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který se již k vyhodnocení videozáznamu o průběhu měření rychloměrem PolCam vyjadřoval. Krajský soud následně dospěl k závěru, že z videozáznamu měření vozidla založeného ve spise není patrné přiblížení vozidla policie k měřenému vozidlu.

[7] Krajský soud se zabýval srovnáním snímků z měření pomocí pixelového pravítka, které žalobce předložil již ve správním řízení, a shledal, že z něj nelze dovodit, že by došlo k přiblížení vozidla policie k měřenému vozidlu, a ani z něj nevyplývá nesprávnost závěrů správních orgánů. Soud dospěl na základě obsahu správního spisu a podání žalobce k

pokračování

závěru, že vozidlo je na obou snímcích zachyceno v jiných pozicích, a to konkrétně na prvním snímku je měřené vozidlo zachyceno více z levé strany, resp. při pohybu doleva, zatímco na snímku z konce měření je zachyceno přímo zezadu. Za této situace je vzdálenost konců obou zrcátek na obou snímcích logicky různá a žalobce zjevně jako důkaz poskytl měření, které mu nejvíce vyhovuje. Soud jako důkazy u jednání provedl snímky z téhož videozáznamu, avšak posunuté u prvního snímku o desetinu vteřiny. Na těchto snímcích soud vyznačil na jiných bodech úsečky měření, přičemž akcentoval zejména vzdálenosti kolmé k vozovce, které mohou být nejméně zkresleny snímáním vozidla ze strany nebo zezadu. Ze všech soudem provedených měření vyplývá, že vozidla na obou snímcích jsou ve sledovaných bodech shodná, resp. při zohlednění nízké kvality snímků v podstatě shodná. Krajský soud zároveň odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017 - 35, a ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 22/2017 - 37, z nichž vyplývá, že rozdíly toliko o několik pixelů nemohou mít za následek nepoužitelnost provedeného měření a videozáznam týkající se měření je možné posoudit na základě prostého zhlédnutí správním orgánem.

[8] Krajský soud považoval za nedůvodné také námitky žalobce týkající se podstaty skrytého měření rychlosti. Nepřisvědčil ani námitce žalobce, že uložená sankce je v rozporu se zákazem změny rozhodnutí k horšímu. Krajský soud odkázal na § 82 zákona o přestupcích a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 8 As 5/2009 - 80, publ. pod č. 2247/2011 Sb. NSS, a ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016 - 42, publ. pod č. 3551/2017 Sb. NSS, neboť dle nich je podstatou zákazu *reformatio in peius* nemožnost změny uložené sankce v neprospěch obviněného v odvolacím řízení, avšak pro následný postup správního orgánu I. stupně po zrušení jeho rozhodnutí v odvolacím řízení zákon o přestupcích ani správní řád žádná zvláštní pravidla nestanoví. V případě žalobce přitom nebyla rozhodnutím o přestupku uložena sankce přísnější než v původním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nedošlo tak k přísnějšímu postihu žalobce, sankce byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby a byla dostatečně zdůvodněna, přičemž krajský soud se ztotožnil i se zohledněním skutečnosti, že k přestupku došlo na nejfrekventovanější komunikaci v ČR. K argumentům žalobce uvedl, že aktuální provoz na D1 je sice jistě významný, nicméně jakákoliv dopravní nehoda může mít na provoz na této komunikaci obecně zásadní dopad. Z obsahu správního spisu navíc jasně vyplývá, že žalobce se dopustil přestupku v době, kdy byl na dálnici intenzivní provoz. K jedinému zpřísnění pokuty oproti nejnižší možné částce tak došlo vzhledem k hodnocení místa spáchání deliktu. S ohledem na omezenou možnost přezkumu volného uvážení správního orgánu pak soud dospěl k závěru, že sankce byla v rozhodnutí o přestupku uložena ve výši odpovídající spáchanému přestupku a není tedy zjevně nepřiměřená. Krajský soud současně neshledal prostor pro snižování sankce s ohledem na délku řízení, neboť pokuta byla uložena u samé spodní hranice. Požadavek odůvodnění předchozí praxe správního orgánu považoval krajský soud za nadbytečný.

[9] Závěrem se soud vyjádřil k námitce žalobce spočívající v rozporu výroku rozhodnutí o přestupku s § 68 odst. 2 správního řádu. Krajský soud shledal námitku velmi obecnou a zabýval se pouze konkrétně tvrzenou absencí odkazu na § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích a na konkrétní ustanovení vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „vyhláška č. 231/1996 Sb.“), ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z nichž

však žalobce nedovodil žádné porušení jeho veřejných subjektivních práv. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, a dospěl k závěru, že citace § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích ve výroku je nadbytečná. Vyhláška č. 231/1996 Sb. pak dle krajského soudu obsahuje toliko čtyři ustanovení a při prostém nahlédnutí tak lze shledat, dle jakého ustanovení byla žalobci náhrada nákladů řízení uložena. Podle názoru soudu je tak plně dostačující odkaz na vyhlášku jako celek, navíc výše náhrady nákladů řízení není v projednávané věci sporná.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Krajský soud předně dle stěžovatele aproboval rozhodnutí, které stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a které není přezkoumatelné s ohledem na nepřesvědčivé vypořádání námitek stěžovatele. Stěžovatel dle svého názoru předložil exaktní výpočet, který správní orgán nijak nevyvrátil. Dle stěžovatele je především nerozhodné, že ve věci nebylo sporu o tom, že se vozidla nesmějí přiblížit. Návod k obsluze měl být v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31, proveden k důkazu. Z tohoto návodu dle stěžovatele vyplývá, jaký je následek toho, že se vozidla přiblíží, jakož i skutečnost, že dokazování, zda k tomu došlo, smí být prováděno pouze prvním a posledním snímkem měření, nikoliv jinými snímky, jak učinil krajský soud. Přeměřoval-li krajský soud vozidlo na jiném než na prvním a posledním snímku, jde dle stěžovatele o účelovou manipulaci s fakty.

[12] Dle stěžovatele platí, že pokud vozidlo na posledním snímku je větší než na prvním, pak to znamená, že se vozidla přiblížila. Závěr takto přesného měření nemůže být vyvrácen měřením pravítkem. Pokud by bylo vozidlo na prvním snímku natočené na stranu, byl by vidět jeho bok, stěžovatel se domnívá, že vozidlo je na začátku i na konci měření ve stejné pozici. Stěžovatel dále namítal, že rychloměr snímá obraz ve výrazném přiblížení, kdy je měřeno ze vzdálenosti cca 150 metrů (bezpečný odstup na dálnici), a vozidlo je vidět přes celý záznam. Při značném přiblížení měřicího vozidla se však dle stěžovatele měřené vozidlo zvětší pouze o několik pixelů.

[13] Závěry judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně odchylky měření považuje stěžovatel za zcela iracionální a nesprávné, neboť zákonnou odchylku nelze interpretovat tak, že pokrývá jakékoliv vady při měření, nýbrž jen případy, kdy je měřeno přesně v souladu s návodem k obsluze. V případě, že není dle návodu postupováno, dojde dle stěžovatele ke větší odchylce naměřené rychlosti od rychlosti skutečné. K tomu stěžovatel doložil vyjádření Českého metrologického institutu a autorizovaného metrologického střediska AMS K22. Stěžovatel dále projevil nesouhlas se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017 – 35, citovanými krajským soudem.

pokračování

[14] Stěžovatel dále namítal nezákonnost výroku o sankci, neboť správní orgán I. stupně nezohlednil některá zákonná kritéria pro její ukládání, případně je nezohlednil řádně. Současně správní orgány považovaly za přítěžující okolnost, že dálnice D1 je nejfrekventovanější místo v ČR, není však zřejmé, jak k tomuto závěru dospěly. Nadto není taková okolnost vůbec relevantní, neboť rozhodný je provoz v době, kdy měl stěžovatel přestupek spáchat.

[15] Správní orgán I. stupně dle stěžovatele porušil zásadu zákazu *reformatio in peius*, neboť sankce dle rozhodnutí o přestupku byla stejně vysoká jako v případě předchozího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byť byla stanovena za stejný přestupek, se stejnou závažností, ovšem s menším počtem přítěžujících okolností. Dle stěžovatele je rozsudek krajského soudu v rozporu s jeho předchozí judikaturou, konkrétně s rozsudkem ze dne 31. 10. 2018, č. j. 73 A 34/2017 – 63. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud v průběhu řízení došlo k přehodnocení přítěžujících okolností, musela tato skutečnost nalézt odraz ve výroku o sankci. Nenalezla-li, měl krajský soud rozhodnutí zrušit.

[16] Pokud jde o hodnocení kritérií pro určení výše sankce, má stěžovatel za to, že v rozhodnutí o přestupku nebyla hodnocena závažnost přestupku ani způsob spáchání přestupku, neboť není zřejmé, k jakému závěru správní orgán dospěl. U hodnocených okolností pak dle stěžovatele správní orgán I. stupně neuvedl, zda se jedná o okolnost polehčující, či přítěžující. Krajský soud přitom dle stěžovatele tuto námitku nijak nevyvrátil. Pokud jde o přítěžující okolnost spočívající ve spáchání přestupku na nejfrekventovanější komunikaci v ČR, stěžovatel to považuje za neprokázané tvrzení, což dle něj rozhodnutí o přestupku činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Nejfrekventovanější silnicí v ČR je dle stěžovatele Barrandovský most. Stěžovateli pak není zřejmé, na základě čeho krajský soud učinil závěr, že správní orgán I. stupně zpřísnil sankci oproti zákonnému minimu právě na základě hodnocení místa spáchání přestupku, jestliže k tomu mohlo dle stěžovatele dojít např. na základě skutečnosti, že stěžovatel má v kartě řidiče 11 záznamů. Z rozhodnutí o přestupku nelze vyčíst, zda se nejedná o přítěžující okolnost. K povinnosti hodnotit zákonná kritéria odkázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30. Pokud jde o nezohlednění délky řízení, stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že nebyl prostor ke snížení sankce, a poukázal na institut mimořádného snížení výměry pokuty.

[17] Dle stěžovatele krajský soud také nesprávně zhodnotil právní otázku v případě náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, neboť správní orgán neodkázal ve výroku na příslušná zákonná ustanovení a současně tato ustanovení nebyla naplněna ani obsahově. Dle zmiňovaného rozsudku ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30, by měla být absence odkazu na ustanovení pro ukládání sankce důvodem pro zrušení správního rozhodnutí.

[18] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě s tím, že trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí, považuje je za souladné s právními předpisy a ztotožňuje se s argumentací krajského soudu.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud především nesouhlasí se stěžovatelem, že bylo nutné provést k důkazu návod k obsluze měřicího zařízení, byť tento návod v každém případě je součástí správního spisu. V rozhodnutí ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že pokud správní orgán (popř. soud) vychází z návodu k obsluze měřicího zařízení, měl by jej provést jako důkaz (pokud na něj má být v souladu se zákonem odkazováno). Stěžovatel však pomíjí, že správní orgán přímo netvrdil, že měření bylo v souladu s návodem k obsluze, pouze uvedl, že videozáznam je dostatečně průkazný, a vycházel ze skutečnosti, že šlo o ověřené měřicí zařízení a měření prováděla proškolená obsluha. Vzhledem k tomu, že krajský soud zkoumal námitku stěžovatele a neshledal, že by došlo k přiblížení měřicího vozidla, nebylo ani nutné zjišťovat dle návodu k obsluze, jaký dopad by taková skutečnost na výsledek měření měla. Obdobně jako v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 1 As 266/2019 – 48, dospěl i v této věci zdejší soud k závěru, že nebylo nutné, „aby krajský soud, nemaje pochybnosti o správnosti provedeného měření (které proběhlo zcela běžným způsobem), konkrétně zjišťoval obsah návodu měřicího zařízení, pokud neshledal stěžejní námitku směřující proti měření – tj. možné přiblížení měřicího a měřeného vozidla – důvodnou“. Současně, jak již uvedl krajský soud, správní orgány nepopíraly nutnost dodržení konstantní vzdálenosti a zkoumaly v tomto ohledu důkazní materiál, především videozáznam přestupku.

[22] Pokud jde o námitky stěžovatele vůči krajským soudem použitým snímkům, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015 – 25, zmiňovaný již krajským soudem: „K doložení toho, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem nebyla na počátku měření větší než na jeho konci, může sloužit jakýkoli důkazní prostředek, z něhož zjišťovaná skutečnost s požadovanou mírou průkaznosti vyplývá. Naplnění požadavku na dostatečnou mírou průkaznosti je nutno hodnotit v každém individuálním případě s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Co se týče nynější věci, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i správními orgány, že videozáznam z policejního měření v daném ohledu dostatečný byl.“

[23] Správní orgány dospěly k závěru, že videozáznam je ve vztahu k dodržení vzdálenosti dostatečně průkazný. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 22/2017 – 37, citovaném již krajským soudem, „správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí jeho správního uvážení.

pokračování

Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Správní orgán v rámci dokazování shlédl videozáznam a z něj pořízené fotosnímky, z nichž je na první pohled patrné, že vozidla jsou přibližně stále stejné velká.“ Současné se lze ztotožnit s judikaturou citovanou krajským soudem k otázce, zda je dostatečně průkazný závěr správních orgánů učiněný pouze na základě zhlédnutí videozáznamu. K tomu lze ve zkratce odkázat na výše zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015 – 25, a ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017 – 35, či rozsudek ze dne 17. 12. 2013, č. j. 2 As 118/2012 – 40. K závěru o dostatečné výpovědní hodnotě videozáznamu zdejší soud dospěl dokonce i v případech, kdy malá část záznamu chybí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017 – 47, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48). Videozáznam v nyní projednávané věci přitom poskytuje dostatečnou informaci o průběhu měření, pohybu vozidla při měření a dalších významných okolnostech, za nichž bylo měření prováděno, včetně hustoty provozu, neboť není pravdou, že by záznam zabíral pouze měřené vozidlo po celé své šířce.

[24] Krajský soud dospěl ke stejnému závěru jako správní orgány a jako podpůrný důkaz provedl vlastní měření snímků ze záznamu, z nichž jeden si obstaral sám. Argumentace stěžovatele proti možnosti takový snímek použít není pro daný případ významná. I pokud by nebylo možné shledat průkaznými jiné snímky než ty ze začátku a konce měření, jak stěžovatel tvrdí, snímek pořízený krajským soudem je o 0,1 s posunutý v čase. Jak vyplývá z videozáznamu, byl tento snímek posunut vzad vůči prvnímu snímku z měření založenému ve správním spise. Snímek založený ve správním spise jasně ukazuje okamžik 0,2 s po začátku měření. Snímek použitý krajským soudem proto lze považovat za snímek počátku měření (z doby 0,1 s po začátku měření) a argumentace stěžovatele je tak bezpředmětná.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu, jestliže přezkoumal námitku stěžovatele pomocí svého vlastního přeměření pixelové vzdálenosti bodů, které jsou dle něj nejméně zkreslené s ohledem na odlišné postavení měřeného vozidla vůči vozidlu měřicímu. V tomto smyslu je nutné poznamenat, že stěžovatel sice namítal, že měřené vozidlo nebylo vůči vozidlu měřicímu natočeno a jeho měření tedy ob stojí, avšak již neposkytl žádné relevantní argumenty, jimiž by zpochybnil skutečnost, že hodnoty naměřené krajským soudem v rámci jím vybraných rozměrů byly totožné na snímku ze začátku měření i z jeho konce. Krajský soud pak k tomuto přeměření přistoupil přesto, že judikatura zdejšího soudu ve věci měření pomocí pixelů je jednoznačná a toto měření bylo v podstatě nadbytečné.

[26] Nejvyšší správní soud ve výše zmiňovaném rozsudku ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 22/2017 – 37, citovaném již krajským soudem, konstatoval:

„[P]ixel je bezrozměrná jednotka digitální rastrové grafiky. Velikost pixelu záleží na typu zobrazovacího zařízení, přičemž obvykle lze velikost pixelu měnit změnou rozlišení. Jelikož pixel tedy nemá žádnou standardní velikost nebo tvar, nelze je bez dalšího, vždy s tímž výsledkem, převádět na milimetry nebo centimetry. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že vzájemný poměr milimetrů a rozlišení pomocí pixelů závisí mimo jiné na

zdrojovém dokumentu, kvalitě zobrazovacího zařízení i grafickém programu, kterým je snímek zobrazován. [...]

Nejvyšší správní soud nepovažuje odchylku 4 pixelů (346 a 350 obrazových bodů) za natolik zásadní, aby mohla zvrátit závěry správních orgánů. I kdyby stěžovatelem provedené měření šíře vozidla pomocí pixelů bylo přesnější než pomocí milimetrového měřidla, nelze odhlédnout od skutečnosti, že při zjišťování rychlosti řidiče se počítá s 3% odchylkou z celkové naměřené rychlosti. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, není možné rozumně požadovat, aby byla v průběhu měření vzdálenost mezi vozidly naprosto stejná po celou dobu. V takovém případě by řidič překračující rychlost mohl například opakovaně zrychlovat a zpomalovat, čímž by naprosto znemožnil jakékoliv měření.“

[27] Obdobné závěry uvedl zdejší soud také v již zmiňovaných rozsudcích ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017 – 35, a ze dne 19. 11. 2019, č. j. 1 As 266/2019 – 48. V druhém z nich zdejší soud uvedl: „Naopak stěžovateli nelze přisvědčit, že by pro ověření správnosti měření bylo nutno změřit rozměry měřeného vozidla v pixelech na začátku a konci měření. Kasační soud již k otázce správnosti měření pomocí měřicího zařízení PolCam PC 2006 upozornil, že není možné rozumně požadovat, aby byla v průběhu měření vzdálenost mezi vozidly naprosto stejná po celou dobu. V takovém případě by řidič překračující rychlost mohl například opakovaně zrychlovat a zpomalovat, čímž by naprosto znemožnil jakékoliv měření. Proto také uvedené měřicí zařízení (obdobně jako jiná měřicí zařízení) počítá s odchylkou 3 % z celkové naměřené rychlosti (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 – 77). Případný, na pohled zcela nepatrný rozdíl (představující několik pixelů) ve vzdálenosti mezi měřeným a měřícím vozidlem na začátku a na konci měření tak nemůže mít na správnost měření vliv.“

[28] Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutné se od citované judikatury odchýlit. Závěry krajského soudu týkající se způsobu měření rychlosti proto shledal Nejvyšší správní soud přílehlavými. Námitky stěžovatele jsou v tomto ohledu nedůvodné. Nic na tom nemůže změnit ani argumentace stěžovatele vyjádřením Českého metrologického institutu, který se očividně vyjadřoval k rychloměrům typu RAMER, výrobce RAMET a. s., tedy k měřicím přístrojům fungujícím na naprosto odlišném principu. Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost neprováděl ani důkaz vyjádřením autorizovaného metrologického střediska AMS K 22. Zvětšení přiblíženého obrazu, kterým rovněž argumentoval stěžovatel, nebylo prokázáno a stěžovatel žádným způsobem nedoložil ani to, jak dospěl právě ke vzdálenosti 150 m mezi vozidly.

[29] Stěžovatel dále namítal porušení zásady zákazu *reformatio in peius* ve smyslu § 82 zákona o přestupcích, podle něhož v odvolacím řízení nemůže správní orgán změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku. Stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na rozhodnutí, která se týkala změny rozhodnutí v odvolacím řízení. K tomu však v nyní projednávané věci nedošlo. V tomto smyslu lze plně odkázat na judikaturu citovanou již krajským soudem. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016 – 42, publ. pod č. 3551/2017 Sb. NSS, výsledkem zrušení celého rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení je dle obecných ustanovení správního řádu nové projednání věci a tedy i nová úvaha o výši pokuty je možná. Navíc, jak již konstatoval krajský soud, již jednou udělená pokuta ani tak

pokračování

v posuzované věci zvýšena nebyla. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, jestliže neshledal porušení zásady zákazu *reformatio in peius* v daném řízení.

[30] K hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše sankce dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích Nejvyšší správní soud uvádí, že druh a výměra sankce musí odpovídat závažnosti přestupku, která vyplývá zejména ze všech v zákoně demonstrativně uvedených kritérií. To ovšem nevylučuje, aby byla hodnocena i jiná kritéria v zákoně neuvedená. Uloží-li proto správní orgán sankci, aniž přihlédne ke způsobu spáchání přestupku, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, překročí tím zákonem stanovené meze správního uvážení, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nezákonné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004 - 51). Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, z čeho stěžovatel vychází, jestliže dospěl k závěru, že z rozhodnutí o přestupku nelze vyčíst, k čemu správní orgán I. stupně dospěl při hodnocení závažnosti přestupku. V rozhodnutí o přestupku je jasně uvedeno, že správní orgán I. stupně shledal převahu polehčujících okolností, tedy nižší závažnost přestupku. Hodnotil přitom dle rozhodnutí o přestupku především způsob jeho spáchání a následky.

[31] Pokud jde o hodnocení způsobu spáchání přestupku, správní orgán I. stupně uvedl, že se nejednalo o bagatelní překročení rychlosti, jestliže povolenou rychlost stěžovatel překročil o 23 km/h a místo, kde k přestupku došlo, je nejfrekventovanější komunikací v ČR. Přitom z rozhodnutí o přestupku je zřejmé, že tyto skutečnosti byly hodnoceny jako přítěžující, jestliže byl stěžovatel shledán vinným z překročení rychlosti o méně než 30 km/h, avšak naměřená hodnota byla v poslední třetině tohoto rozsahu, překročení nebylo bagatelní. Stěžovatel následně zpochybňuje hodnocení místa spáchání přestupku, avšak úvahy stěžovatele o tom, který bod na které pozemní komunikaci je nejvytíženější v ČR nebo jaké místo v pořadí frekventovanosti D1 zaujímá, nic nemění na tom, že se jedná o jednu z nejfrekventovanějších komunikací v zemi. Jak poznamenal krajský soud, jakákoliv dopravní nehoda může mít na provoz na této komunikaci zásadní dopad a stěžovatel se dopustil přestupku v době, kdy byl na dálnici intenzivní provoz. S námitkami stěžovatele se tak krajský soud dostatečně vypořádal.

[32] U hodnocení následků přestupku pak správní orgán I. stupně jasně uvedl, že se jedná o okolnost polehčující. Pokud jde o formu zavinění, je zřejmé, že nedbalostní zavinění bylo pokládáno za polehčující okolnost, přičemž vědomá nedbalost by se naopak jako okolnost přítěžující promítla do znatelnějšího zvýšení sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2018, č. j. 4 As 287/2018 - 30). K pohnutkám správní orgán I. stupně uvedl, že je nemohl hodnotit, neboť mu nejsou známy. K osobě pachatele sice uvedl, že stěžovatel má 11 záznamů v kartě řidiče, ovšem tuto skutečnost očividně nepokládal za natolik závažnou, aby se jednalo o přítěžující okolnost. Odůvodnění v rozhodnutí o přestupku proto Nejvyšší správní soud považuje za komplexní a pro účely stanovení sankce za dostačující. Lze souhlasit s krajským soudem, že jediným důvodem zvýšení pokuty oproti spodní hranici zákonného rozmezí byly způsob spáchání, resp. především místo spáchání přestupku. Nyní posuzovaná věc se tak zásadním způsobem liší od věci, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku

ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30, na nějž se odvolával stěžovatel. V uvedené věci se totiž správní orgány k závažnosti deliktu vůbec nevyjádřily.

[33] Pokud jde o hodnocení délky řízení, krajský soud tuto okolnost nehodnotil jako natolik závažnou, aby bylo nutné pokutu uloženou na spodní hranici zákonného rozmezí dále snižovat, neboť zde neshledal pro takový krok prostor. Odkazuje-li stěžovatel na mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že si je vědom skutečnosti, že rozhodnutí o přestupku bylo vydáno již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. V daném ohledu však lze odkázat na ustálenou judikaturu zdejšího soudu k uplatnění zásady retroaktivity ve prospěch pachatele v souvislosti se zmiňovaným ustanovením. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, jde o mimořádný institut; i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie proto není na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě odůvodňovaly, proč jej neaplikovaly. Okolnosti odůvodňující mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou odlišné od polehčujících okolností, které je správní orgán povinen při stanovení výměry sankce zvážit. Současně se z obsahu správního spisu nepodávají žádné okolnosti odůvodňující mimořádné snížení výměry pokuty ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a stěžovatel nekonkretizoval, který z důvodů zde uvedených by na něj měl dopadat. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[34] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že by příslušná ustanovení, která stěžovatel nijak nekonkretizuje, nebyla naplněna obsahově. Pokud jde o námitky proti naplnění § 12 zákona o přestupcích, byly vypořádány výše v tomto rozsudku. K povinnosti správního orgánu odkázat ve výroku na konkrétní ustanovení lze s ohledem na vágnost námitky odkázat na judikaturu zdejšího soudu, v níž již tato otázka byla vyřešena (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 As 228/2018 – 53).

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[36] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 12. srpna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu